

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

være nogen som helst forudfattet indstilling til, hvad man vil gøre, hverken ved Store-Bælt eller ved nærtrafikken eller ved noget som helst andet; det må vi se at klare — om vi så kan blive enige om det, vil tiden vise.

Den højtærede minister gjorde i sin fremsettelsestale udførligt rede for de forhøjelser, der regnes med, og selv om det altid kan diskuteres, hvor takstforhøjelserne skal ligge, synes jeg, at når der regnes med den enkeltes økonomi, kan det i og for sig ikke ryste denne, når henses til, at det, der er årsagen til takstforhøjelserne, er den almindelige stigning i lønniveauet. Det er en udvikling, vi ikke har kunnet og på visse områder heller ikke har villet gøre noget ved. Man kunne naturligvis fortsat lade statsbanernes underskud vokse og føre en del af det over på den sociale konto, men det blev det jo ikke billigere af for skatteyderne. Mit parti er heller ikke indstillet på at gå den vej.

Jeg kan derfor tilsige den højtærede minister et sagligt og velvilligt samarbejde i udvalget, og vi agter heller ikke at sinke forhandlingerne. Vi er indstillet på at medvirke til en nedbringelse af de offentlige udgifter, hvor og når det kan ske, således at vi dog engang kunne få skatteskruen drejet den anden vej. Jeg håber altså, at vi stort set kan nå til enighed om denne begrænsede opgaves løsning, men jeg tror, at udviklingen kræver overvejelser af langt mere principiel art, således som det også har været antydet af de to foregående ordførere.

Jeg tror ikke, jeg er uenig med statsbanernes ledelse, når jeg siger, at fremtiden ligger i at opretholde driften på hovedlinjerne med hurtige tog og lade den lokale trafik stort set foregå ad vejene, også med sigte på at afløse en lang række af de halvt døde strækninger med gods- og passagertrafik ad vejene fra bycentre og andre centre ud i oplandet, således som befolkningen og erhvervslivet mere og mere

indstiller sig på det. Men man skal ikke vente, til det bliver for sent, hvis man vil bevare forretningen. Derfor forstår jeg alligevel særdeles vel, at generaldirektøren betænker sig på at tage det store skridt og hellere vil nøjes med at gnavne en stump hist og her for ikke at belaste pensionskontoen mere end nødvendigt.

Jeg vil i øvrigt gerne i denne forbindelse spørge den højtærede minister: hvordan går det i grunden med alle de lokomotivfolk, som bliver overflødige på deres oprindelige pladser efter indførelsen af MY-lokomotiverne — og det er jo ikke alene MY-lokomotiverne, der er tale om, det drejer sig også om de mange rangertraktorer, som erstatter de tomandsbetjente lokomotiver rundt om på banegårdene — hvordan går det med at placere disse folk? De var jo højt kvalificerede faglærte arbejdere, før de kom ind i lokomotivtjenesten. Kan man få dem placeret inden for institutionen — det ville være naturligt, eftersom de er statstjenestemænd — under forhold, hvor deres uddannelse fra tidligere tid kan komme dem til nytte?

Men i øvrigt er forholdet det, at det er os her i folketinget, der har det primære ansvar, og ikke de folk, der skal klare dagen og vejen og tage de knubs, der falder af. Der er i de seneste år sket meget store fremskridt på automatiseringens og rationaliseringens område, og der er utvivlsomt store muligheder endnu i så henseende. Men det koster givetvis mange penge til investering, og det er bl. a. også et spørgsmål, om ikke den mangel på ingeniører, der hersker andre steder, også præger statsbanerne i meget høj grad. Når man ser, hvad disse folk må yde — jeg træffer dem jo ved en og anden lejlighed — er det forbløffende, hvad de i virkeligheden når at præstere, men gang på gang møder man alligevel den betragtning: vi kan ikke nå det, vi har ikke folk nok til at lave rationalisering i videre udstrækning, det, som alle stiler imod.

Disse bemærkninger har måske ikke direkte relation til det lovforslag, vi her be-